

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 514/2014**af 16. april 2014****om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for
finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, artikel 79, stk. 2 og 4, artikel 82, stk. 1, artikel 84 og artikel 87, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med Unionens politik for indre anliggender er at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed: et område uden indre grænser, som folk frit kan rejse ind i, og hvor de frit kan færdes, bo og arbejde i fuld tillid til, at deres rettigheder respekteres, og hvor de kan føle sig trygge, uden at glemme de fælles udfordringer, som hører med, såsom udvikling af en omfattende EU-indvandringspolitik, som skal øge Unionens konkurrenceevne og sociale samhørighed, oprettelse af et fælles europæisk asylsystem, forebyggelse af trusler i form af alvorlig og organiseret kriminalitet og bekæmpelse af ulovlig indvandring, menneskehandel, internetkriminalitet og terrorisme.
- (2) Der er behov for en integreret tilgang til spørgsmål i forbindelse med migrationspres og asylansøgninger samt til forvaltningen af Unionens ydre grænser, idet der sikres fuld overholdelse af folkeretten og menneskerettighedslovgivningen, herunder i forbindelse med aktioner, der gennemføres i tredjelande, idet der vises solidaritet mellem alle medlemsstater, og idet der udvises opmærksomhed om behovet for at respektere nationale ansvarsområder, samtidig med at der sikres en klar fastlæggelse af opgaverne.
- (3) EU-finansiering til at støtte udviklingen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør tilføre Unionen merværdi og være et konkret tegn på den solidaritet og ansvarsdeling, som er absolut nødvendig for at tackle fælles problemer.
- (4) En fælles retlig ramme bør sikre den nødvendige sammenhæng, forenkling og ensartede gennemførelse af denne EU-finansiering inden for de pågældende politikområder.
- (5) Anvendelsen af midlerne på det område, bør koordineres for at sikre komplementaritet, effektivitet og synlighed og for at opnå budgetmæssige synergier.

⁽¹⁾ EUT C 299 af 4.10.2012, s. 108.

⁽²⁾ EUT C 277 af 13.9.2012, s. 23.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.

- (6) En fælles ramme bør fastlægge bistandsprincipperne og medlemsstaternes og Kommissionens ansvar for at sikre, at disse principper anvendes, herunder forebyggelse og afsløring af uregelmæssigheder og svig.
- (7) En sådan EU-finansiering ville blive mere effektiv og målrettet, hvis samfinansieringen af de støtteberettigede aktioner var baseret på en strategisk flerårig programmering, som hver medlemsstat udarbejder i dialog med Kommissionen.
- (8) Foranstaltninger i og med tilknytning til tredjelande, som støttes via særforordningerne som defineret i denne forordning («særforordningerne»), bør gennemføres i synergi og sammenhæng med andre aktioner uden for Unionen, som støttes gennem Unionens instrumenter for ekstern bistand, både geografisk og tematisk. Ved gennemførelsen af sådanne aktioner vil det navnlig blive tilstræbt at skabe fuld overensstemmelse med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik over for det pågældende land eller den pågældende region. Hensigten med foranstaltningerne bør ikke være at støtte aktioner, som er direkte orienteret mod udvikling, og de bør, hvor det er hensigtsmæssigt, supplere den finansielle bistand, der ydes gennem instrumenter for ekstern bistand. Princippet om sammenhæng i udviklingspolitikken, jf. punkt 35 i den europæiske konsensus om udvikling, bør overholdes. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at gennemførelsen af krisebistand hænger sammen med og, hvor dette er relevant, supplerer Unionens humanitære politik og overholder de humanitære principper, der er fastsat i den europæiske konsensus om humanitær bistand.
- (9) Der bør være konsekvens og sammenhæng i optræden udadtil, jf. artikel 18, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (10) Medlemsstaterne og Kommissionen bør føre en politisk dialog for derigennem at nå frem til en sammenhængende strategi for hver enkelt medlemsstat forud for udarbejdelsen af de flerårige programmer, som skal tjene til at opfylde målsætningerne med EU-finansieringen. Efter afslutningen af den politiske dialog bør hver medlemsstat forelægge Kommissionen et nationalt program, der beskriver, hvordan den agter at nå målsætningerne i den relevante særforordning for perioden 2014-2020. Kommissionen bør undersøge, om det nationale program stemmer overens med disse målsætninger og med resultatet af den politiske dialog. Endvidere bør Kommissionen undersøge, om fordelingen af EU-finansieringen mellem målsætningerne overholder de minimumsprocentsatser, der er fastsat for de enkelte målsætninger i den relevante særforordning. Det bør være muligt for medlemsstaterne at afvige fra disse minimumsprocentsatser, i hvilket tilfælde de bør anføre grundene til afvigelsen i deres nationale program. Såfremt de af den pågældende medlemsstat anførte grunde ikke skønnes tilstrækkelige, vil Kommissionen kunne undlade at godkende det nationale program. Kommissionen bør regelmæssigt orientere Europa-Parlamentet om resultatet af de politiske dialoger om den samlede programmeringsproces, herunder udarbejdelsen af de nationale programmer, der også omfatter overholdelsen af de for de enkelte målsætninger fastsatte minimumsprocentsatser i de relevante særforordninger som defineret i denne forordning, og om gennemførelsen af de nationale programmer.
- (11) Der bør foretages en midtvejsevaluering af strategien for at sikre korrekt finansiering i perioden 2018-2020.
- (12) Medlemsstaterne bør på en måde, der er forenelig med proportionalitetsprincippet og behovet for at minimere den administrative byrde, etablere et partnerskab med de relevante myndigheder og organer for at udvikle og gennemføre deres nationale programmer i hele den flerårige periode. Medlemsstaterne bør sikre, at der ikke er nogen interessekonflikter mellem partnerne i programmeringscyklussens forskellige faser. Hver medlemsstat bør nedsætte et udvalg til at overvåge det nationale program og hjælpe den med at revidere gennemførelsen og de fremskridt, der gøres med at opfylde programmålene. Hver medlemsstat bør være ansvarlig for at fastlægge de nærmere praktiske ordninger for nedsættelsen af overvågningsudvalget.
- (13) Hvorvidt udgifter under de nationale programmer er støtteberettigede, bør afgøres i medfør af national ret, med forbehold af fælles principper i denne forordning. Der bør fastsættes datoer for begyndelse og udløb af de perioder, hvor udgifter er støtteberettigede, så der sikres ensartede og rimelige regler for de nationale programmer.
- (14) Teknisk bistand bør sætte medlemsstaterne i stand til at støtte gennemførelsen af deres nationale programmer og hjælpe støttemodtagerne med at opfylde deres forpligtelser og overholde EU-retten. Hvor dette er relevant, kan den tekniske bistand omfatte omkostninger, som kompetente myndigheder i tredjelande har afholdt.

- (15) For at sikre en hensigtsmæssig ramme, der gør det muligt hurtigt at yde krisebistand, bør denne forordning tillade støtte til aktioner, hvortil udgifterne blev afholdt, inden der blev anmodet om krisebistand, dog ikke før den 1. januar 2014, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012⁽¹⁾, som tillader en sådan fleksibilitet i behørigt begrundede undtagelsestilfælde. Støtten kan udgøre 100 % af de støtteberettigede udgifter i behørigt begrundede tilfælde, hvor dette er nødvendigt for den påtænkte aktion, navnlig såfremt støttemodtageren er en international eller ikkestatslig organisation. Aktioner, der støttes med krisebistand, bør udgå direkte af krisesituationen og ikke træde i stedet for medlemsstaternes langsigtede investeringer.
- (16) Beslutninger, der træffes, og som er af relevans for bidraget fra EU-budgettet, bør dokumenteres korrekt, så der fortsat sikres et passende revisionsspor.
- (17) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssigt afpassede foranstaltninger i hele udgiftscyklussen, herunder forebyggelse, afsløring og efterforskning af uregelmæssigheder, inddrivelse af tabte, uberettiget udbetalte eller ukorrekt anvendte midler, og i givet fald administrative og finansielle sanktioner i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.
- (18) I forbindelse med beskyttelsen af Unionens finansielle interesser kan den kontrol og revision på stedet, som gennemføres af medlemsstaterne, Kommissionen, Revisionsretten og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig nedsat ved Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom⁽²⁾ («OLAF»), ske med eller uden varsel, i overensstemmelse med gældende ret.
- (19) Den nye struktur til finansiering på området for indre anliggender har til formål at forenkle de gældende regler og mindske den administrative byrde for støttemodtagerne. Kontrolmekanismen bør dog fortsat være effektiv, og det er derfor vigtigt at minde om de gældende regler om beskyttelse af Unionens finansielle interesser, der muliggør kontrol og revision på stedet, som kan ske med eller uden varsel.
- (20) Medlemsstaterne bør vedtage passende foranstaltninger til at sikre, at forvaltnings- og kontrolsystemet fungerer effektivt, og at kvaliteten af gennemførelsen af deres nationale programmer er i orden. Det er derfor nødvendigt at fastsætte de overordnede principper og nødvendige funktioner, som systemerne bør opfylde.
- (21) Medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til forvaltnings- og kontrolsystemer samt forebyggelse, afsløring og korrektion af uregelmæssigheder og overtrædelser af EU-retten bør fastlægges for at sikre en effektiv og korrekt gennemførelse af deres nationale programmer.
- (22) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet bør medlemsstaterne ved hjælp af deres forvaltnings- og kontrolsystemer have det primære ansvar for gennemførelsen af og kontrollen med nationale programmer. Den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, bør gennemføres i tæt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med nærhedsprincippet.
- (23) Medlemsstaterne bør udnytte den viden, ekspertise og erfaring, som offentlige og/eller private instanser har indhøstet ved anvendelsen af tidligere fonde på området for indre anliggender.
- (24) Kun ansvarlige myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget, giver tilstrækkelig forsikring om, at den fornødne kontrol er foretaget, før der ydes støtte fra EU-budgettet til støttemodtagerne. Det bør derfor udtrykkeligt fremgå, at kun udgifter, som er afholdt af udpegede ansvarlige myndigheder, kan godtgøres af EU-budgettet.
- (25) Det bør fastlægges, hvilke beføjelser og hvilket ansvar Kommissionen har for at kontrollere, at forvaltnings- og kontrolsystemerne fungerer effektivt, og for at kræve, at medlemsstaterne griber ind.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

(2) Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom: af 28. april 1999 om oprettelse af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136 af 31.5.1999, s. 20).

- (26) EU-budgetforpligtelserne bør indgås årligt. For at sikre effektiv programforvaltning skal der fastlægges fælles regler for betaling af den årlige saldo og den endelige saldo.
- (27) Udbetalingen af forfinansiering ved starten af programmerne sikrer, at medlemsstaterne har midlerne til at yde støtte til støttemodtagere i forbindelse med gennemførelsen af programmet fra programmets vedtagelse. Der bør derfor fastsættes bestemmelser om de første forfinansieringsbeløb. Den første forfinansiering bør være fuldstændig udlignet ved afslutningen af programmet. De ansvarlige myndigheder bør sikre, at støttemodtagere omgående modtager det samlede skyldige beløb.
- (28) Derudover bør der tilvejebringes årlig forfinansiering med henblik på at sikre, at medlemsstaterne har tilstrækkelige midler til at gennemføre deres nationale programmer. Den årlige forfinansiering bør hvert år være udlignet ved betalingen af den årlige saldo.
- (29) Den revision, der foretages af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 hvert tredje år, medfører ændringer i metoden med delt forvaltning, som der skal tages hensyn til.
- (30) For at styrke ansvarligheden for udgifter, som samfinansieres over EU-budgettet i et givet år, bør der etableres en hensigtsmæssig ramme for den årlige regnskabsafslutning. Ifølge denne ramme bør den ansvarlige myndighed i forbindelse med et nationalt program sende Kommissionen de dokumenter, som er nævnt i bestemmelserne om delt forvaltning med medlemsstaterne i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.
- (31) Til støtte for den erklæring, der ligger til grund for den årlige regnskabsafslutning i Unionen, bør der indføres fælles bestemmelser om, hvilken form for og grad af kontrol, medlemsstaterne skal foretage.
- (32) Det kan blive nødvendigt for Kommissionen at foretage finansielle korrektioner for at sikre, at EU-midlerne forvaltes forsvarligt. For at sikre retssikkerhed for medlemsstaterne er det vigtigt at fastlægge, under hvilke omstændigheder overtrædelser af gældende EU-ret eller national ret kan føre til finansielle korrektioner fra Kommissionens side. For at sikre, at eventuelle finansielle korrektioner, som Kommissionen måtte pålægge medlemsstaterne, hænger sammen med beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, bør de kun anvendes i tilfælde, hvor overtrædelser af EU-retten eller den nationale ret direkte eller indirekte vedrører aktioners og de dermed forbundne udgifters støtteberettigelse, formelle rigtighed eller forvaltningen og kontrollen heraf. For at sikre proportionalitet er det vigtigt, at Kommissionen tager hensyn til overtrædelsens karakter og alvor, når den træffer afgørelse om størrelsen af en finansiell korrektion. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastlægge kriterierne for Kommissionens anvendelse af finansielle korrektioner og den procedure, som kan føre til en beslutning om en finansiell korrektion.
- (33) For at fastlægge det økonomiske forhold mellem de ansvarlige myndigheder og EU-budgettet bør Kommissionen hvert år afslutte regnskaberne for disse myndigheder. Afgørelsen om regnskabsafslutning bør omfatte fuldstændigheden, nøjagtigheden og rigtigheden af regnskabet, men ikke udgifternes overensstemmelse med EU-retten.
- (34) Da Kommissionen i medfør af artikel 17 i TEU er ansvarlig for, at EU-retten anvendes korrekt, bør den afgøre, om de udgifter, medlemsstaterne har afholdt, er i overensstemmelse med EU-retten. Medlemsstaterne bør have ret til at begrunde deres afgørelser om at foretage udbetalinger. For at give medlemsstaterne retlig og økonomisk sikkerhed med hensyn til udgifter, der er afholdt i fortiden, bør der fastsættes en maksimal frist for Kommissionen til at afgøre, hvilke økonomiske konsekvenser en manglende overholdelse bør have.
- (35) Det er vigtigt at sikre forsvarlig økonomisk forvaltning og effektiv gennemførelse, samtidig med at der sikres gennemsigtighed, retssikkerhed, adgang til finansiering og ligebehandling af støttemodtagere.
- (36) Med henblik på at forenkle anvendelsen af midlerne og mindske risikoen for fejl, samtidig med at der gives mulighed for differentiering, når det er nødvendigt for at afspejle de særlige politikforhold, er det hensigtsmæssigt at fastlægge støtteformerne og de harmoniserede betingelser for udgifternes støtteberettigelse, herunder forenklede omkostningsmuligheder. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør medlemsstaterne vedtage nationale regler for udgifternes støtteberettigelse.

- (37) For at tilskynde til finansiel disciplin bør der fastlægges regler for frigørelse af en given del af budgetforpligtelsen i et nationalt program, især hvis et beløb kan udelukkes fra frigørelsen, f.eks. hvis forsinkelser i gennemførelsen skyldes en retssag eller rekurs med opsættende virkning eller force majeure.
- (38) For at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af de generelle bestemmelser om frigørelse bør reglerne præcisere, hvordan fristerne for frigørelse fastsættes, og hvordan de pågældende beløb beregnes.
- (39) Det er vigtigt at gøre den brede offentlighed opmærksom på de resultater, der opnås med EU-finansiering. Borgerne har ret til at vide, hvordan Unionens finansielle midler anvendes. Ansvar for at sikre, at offentligheden får relevante oplysninger, bør ligge hos Kommissionen, de ansvarlige myndigheder og støttemodtagerne. For at sikre en mere effektiv kommunikation til den brede offentlighed og større synergieffekt mellem de kommunikationsaktiviteter, der iværksættes på Kommissionens initiativ, bør de midler, der afsættes til kommunikationsaktiviteter under denne EU-finansiering, også bidrage til at dække koncernkommunikation om Unionens politiske prioriteringer, forudsat at de vedrører de overordnede formål med EU-finansiering på området for indre anliggender.
- (40) Med henblik på at sikre en bred formidling af oplysninger om EU-finansiering på området for indre anliggender og oplyse potentielle støttemodtagere om støttemuligheder bør der fastlægges nærmere regler vedrørende oplysnings- og kommunikationsforanstaltninger samt visse tekniske karakteristika ved sådanne foranstaltninger på grundlag af denne forordning, og hver medlemsstat bør oprette mindst et websted eller en webportal med de nødvendige oplysninger. Medlemsstaterne bør gennemføre mere direkte former for kommunikationskampagner med henblik på at informere potentielle støttemodtagere ved bl.a. at afholde regelmæssige offentlige begivenheder, såkaldte informationsdage og kurser.
- (41) Evalueringen af de støttede aktioner og formidlingen af resultaterne er også bestemmende for, hvor virkningsfulde aktionerne er. Medlemsstaternes og Kommissionens respektive ansvar på dette område og de ordninger, der skal sikre, at evalueringen er pålidelig, og at de tilhørende oplysninger er af ordentlig kvalitet, bør formaliseres.
- (42) For at ændre denne forordnings bestemmelser om de fælles principper for udgifters støtteberettigelse bør Kommissionen have beføjelse til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (43) I forbindelse med anvendelsen af denne forordning, herunder udarbejdelsen af delegerede retsakter, bør Kommissionen høre eksperter fra alle medlemsstater.
- (44) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (45) Undersøgelingsproceduren bør anvendes ved gennemførelsesretsakter, der pålægger medlemsstaterne fælles forpligtelser, navnlig om meddelelse af oplysninger til Kommissionen, mens rådgivningsproceduren bør anvendes ved vedtagelsen af gennemførelsesretsakter, som vedrører de modeller, der skal anvendes ved meddelelse af oplysninger til Kommissionen, da de er af rent teknisk art.
- (46) Målet for denne forordning, nemlig at fastlægge generelle bestemmelser for gennemførelsen af særforordningerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (47) For så vidt som denne forordning fastsætter generelle bestemmelser, som er en forudsætning for gennemførelsen af særforordninger, hvorved nærværende forordnings anvendelighed på disse særforordninger fastlægges, og som er retsakter, der bygger på Schengenreglerne, i forhold til lande, som de pågældende særforordninger finder anvendelse på i medfør af relevante protokoller, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, eller i medfør af relevante aftaler, bør denne forordning finde anvendelse sammen med de pågældende særforordninger. Dermed indebærer dette, at denne forordning kan etablere en sammenhæng med og indvirke direkte på bestemmelserne i de pågældende særforordninger om udvikling af Schengenreglerne og således påvirke sidstnævntes retlige ramme.
- (48) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (49) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (50) Det er hensigtsmæssigt at afstemme anvendelsesperioden for denne forordning med anvendelsesperioden for Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ⁽¹⁾. Nærværende forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

Denne forordning fastlægger almindelige regler for gennemførelsen af særforordningerne for så vidt angår:

- a) finansieringen af udgifter
- b) partnerskab, programmering, rapportering, overvågning og evaluering
- c) forvaltnings- og kontrolsystemerne, som skal indføres af medlemsstaterne
- d) regnskabsafslutningen.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »Særforordninger«:
 - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 ⁽²⁾
 - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 ⁽³⁾, og
 - enhver anden forordning, som indeholder bestemmelser om anvendelsen af nærværende forordning.
- b) »programmering«: den tilrettelæggelse, beslutningstagning og finansiering, der finder sted i flere faser for over en flerårig periode at gennemføre Unionens og medlemsstaternes fælles aktioner for at opfylde målsætningerne i særforordningerne

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af en asyl-, migrations- og integrationsfond, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF (Se side 168 i denne EUT).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 af 16. april 2014 om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA (Se side 93 i denne EUT).

- c) »foranstaltning«: et projekt eller en gruppe projekter, der er udvalgt af den ansvarlige myndighed for det pågældende nationale program, eller under dennes ansvar, og som bidrager til de generelle og særlige målsætninger i særforordningerne
- d) »EU-aktion«: en tværnational aktion eller en aktion af særlig interesse for Unionen som fastlagt i særforordningerne
- e) »projekt«: det specifikke, praktiske middel, som en modtager af et EU-bidrag anvender til at gennemføre en hel aktion eller en del af en aktion
- f) »krisebistand«: et projekt eller en gruppe projekter, som vedrører en krisesituation som defineret i særforordningerne
- g) »støttemodtager«: modtageren af et EU-bidrag som led i projekt, hvad enten der er tale om et offentligt eller et privat organ, en international organisation eller Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC) eller Det Internationale Forbund af Røde Kors- og Røde Halvmåne-selskaber.

KAPITEL II

PRINCIPPER FOR BISTAND

Artikel 3

Generelle principper

1. Særforordningerne yder støtte gennem nationale programmer, EU-aktioner og krisebistand, som supplerer nationale, regionale og lokale tiltag, hvorved Unionens målsætninger søges opfyldt, og Unionen tilføres merværdi.
2. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne og af medlemsstaterne, er i overensstemmelse med Unionens relevante aktiviteter, politikker og prioriteter, og at den supplerer Unionens øvrige instrumenter under hensyntagen til hver enkelt medlemsstats specifikke forhold.
3. Den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, gennemføres i tæt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne.
4. For så vidt angår aktioner i og med tilknytning til tredjelande sikrer Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive ansvar sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (»EU-Udenrigstjenesten«) samordning mellem denne forordning, særforordningerne og Unionens øvrige relevante politikker, strategier og instrumenter, herunder dem, der vedrører Unionens optræden udadtil.
5. Kommissionen og medlemsstaterne påser, sammen med EU-Udenrigstjenesten når det er hensigtsmæssigt, at aktioner i eller med tilknytning til tredjelande, gennemføres i synergi og sammenhæng med andre aktioner uden for Unionen, som støttes gennem EU-instrumenter. De påser navnlig, at de pågældende aktioner:
 - a) hænger sammen med Unionens udenrigspolitik, overholder princippet om udviklingsvenlig politikkoherens og stemmer overens med de strategiske programmeringsdokumenter for den pågældende region eller det pågældende land
 - b) koncentrerer om foranstaltninger, der ikke er udviklingsorienterede
 - c) tjener interesserne i Unionens interne politikker og stemmer overens med aktiviteter, der iværksættes internt i Unionen.
6. Kommissionen og medlemsstaterne anvender princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, navnlig principperne om sparsommelighed, produktivitet og effektivitet, jf. artikel 30 i nævnte forordning.
7. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, er effektiv, herunder gennem overvågning, rapportering og evaluering.

8. Kommissionen og medlemsstaterne udfører deres respektive opgaver i forbindelse med denne forordning og særforordningerne med henblik på at mindske den administrative byrde for støttemodtagerne, medlemsstaterne og Kommissionen under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

Artikel 4

Overensstemmelse med EU-retten og national ret

Aktioner, der finansieres af særforordningerne, skal være i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret.

Artikel 5

Beskyttelse af Unionens finansielle interesse

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser bliver beskyttet, når der gennemføres aktioner, der finansieres i henhold til denne forordning og særforordningerne; beskyttelsen skal sikres ved foranstaltninger til forebyggelse af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol, ved inddrivelse af de uretmæssigt udbetalte beløb, hvis der konstateres uregelmæssigheder, samt i givet fald ved administrative og finansielle sanktioner, der skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne forebygger, afslører og korrigerer uregelmæssigheder og inddriver uretmæssigt udbetalte beløb, inkl. eventuelle morarenter. De underretter Kommissionen om sådanne uregelmæssigheder og holder den underrettet om enhver betydelig udvikling med hensyn til administrative og retlige skridt i den forbindelse.

3. Når beløb, der er udbetalt uretmæssigt til en støttemodtager, som følge af fejl eller forsømmelse fra en medlemsstats side, ikke kan inddrives, er den pågældende medlemsstat ansvarlig for, at de relevante beløb tilbagebetales til EU-budget.

4. Medlemsstaterne sikrer effektiv forebyggelse af svig, navnlig med hensyn til de områder, hvor risikoen er høj. En sådan forebyggelse skal have en afskrækkende virkning under hensyntagen til fordelene ved og rimeligheden af foranstaltningerne.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 vedrørende de medlemsstatsforpligtelser, der er fastsat i denne artikels stk. 2 og 3.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter hyppigheden af rapporteringen af uregelmæssigheder og det rapporteringsformat, som skal anvendes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

7. Kommissionen eller dens befuldmægtigede og Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne.

8. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁾ og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁾ foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud, en afgørelse om ydelse af tilskud eller en kontrakt finansieret i overensstemmelse med nærværende forordning og særforordningerne.

9. Samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud som følge af gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne skal indeholde bestemmelser, der udtrykkeligt giver Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage denne revision og undersøgelse i overensstemmelse med deres respektive beføjelser; denne bestemmelse berører ikke stk. 1, 7 og 8.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

(²) Rådets Forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

KAPITEL III

FINANSIEL RAMME FOR EU-AKTIONER, KRISEBISTAND OG TEKNISK BISTAND

Artikel 6

Gennemførelsesramme

1. Kommissionen fastsætter det overordnede beløb, der stilles til rådighed til EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand på Kommissionens initiativ fra de årlige bevillinger på EU-budgettet.
2. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter arbejdsprogrammet for EU-aktioner og krisebistand. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.
3. Kommissionen kan særskilt vedtage et arbejdsprogram for krisebistand for at sikre, at ressourcerne stilles til rådighed rettidigt.
4. EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand, som Kommissionen tager initiativ til, kan gennemføres direkte af Kommissionen eller af forvaltningsorganer eller indirekte af andre enheder og personer end medlemsstater i overensstemmelse med artikel 60 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Artikel 7

Krisebistand

1. Som reaktion på en krisesituation som defineret i særforordningerne kan Kommissionen beslutte at yde krisebistand. I så tilfælde underretter den Europa-Parlamentet og Rådet i god tid.
2. Krisebistanden kan inden for grænserne af de til rådighed værende ressourcer beløbe sig til 100 % af de støtteberettigede udgifter.
3. Krisebistanden kan bestå af bistand i medlemsstaterne og i tredjelande i overensstemmelse med de målsætninger og aktioner, der er fastlagt i særforordningerne.
4. Krisebistand kan støtte udgifter, som blev afholdt forud for indgivelsen af ansøgningen om tilskud eller bistand, dog ikke før den 1. januar 2014, hvis det er nødvendigt for foranstaltningens gennemførelse.
5. Krisebistanden kan tage form af direkte tilskud til EU-agenturer.

Artikel 8

EU-aktioner og krisebistand i eller med tilknytning til tredjelande

1. Kommissionen kan beslutte at finansiere EU-aktioner og krisebistand i eller med tilknytning til tredjelande i overensstemmelse med de målsætninger og aktioner, der er fastlagt i særforordningerne.
2. Når sådanne aktioner gennemføres direkte, har følgende enheder mulighed for at indgive ansøgninger om tilskud:
 - a) medlemsstaterne
 - b) tredjelande i behørigt begrundede tilfælde, hvor et tilskud er nødvendigt for at opfylde målsætningerne i denne forordning og særforordningerne
 - c) fælles organer, der er oprettet af tredjelande og Unionen eller af medlemsstaterne
 - d) internationale organisationer, herunder regionale organisationer, FN-organer, FN-afdelinger og FN-missioner, internationale finansielle institutioner og udviklingsbanker og institutioner med international jurisdiktion for så vidt som de bidrager til målsætningerne i den/de relevante særforordning(er)
 - e) ICRC og Det Internationale Forbund af Røde Kors- og Røde Halvmåne-selskaber
 - f) ikkestatslige organisationer, der er etableret og registreret i Unionen og i de lande, der deltager som associerede lande i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne

g) EU-agenturer for krisebistand.

Artikel 9

Teknisk bistand på Kommissionens initiativ

1. Særforordningerne kan på Kommissionens initiativ eller på dens vegne finansiere forberedende foranstaltninger, overvågningsforanstaltninger, administrativ og teknisk bistand samt evaluerings-, revisions- og kontrolforanstaltninger og aktiviteter, der er nødvendige for at gennemføre denne forordning og særforordningerne.

2. De i stk. 1 nævnte foranstaltninger og aktiviteter kan omfatte:

a) bistand til projektforbereelse og -vurdering

b) støtte til institutionsopbygning og opbygning af administrativ kapacitet med henblik på en effektiv forvaltning af denne forordning og særforordningerne

c) foranstaltninger vedrørende analyse, forvaltning, overvågning, informationsudveksling og gennemførelse af denne forordning og af særforordningerne samt foranstaltninger vedrørende gennemførelsen af kontrolsystemer og teknisk og administrativ bistand

d) evalueringer, ekspertvurderinger, statistikker og undersøgelser, herunder generelle undersøgelser af, hvordan særforordningerne fungerer

e) aktioner til formidling af oplysninger, netværksarbejde, kommunikationsaktiviteter, bevidstgørelse samt fremme af samarbejde og udveksling af erfaringer, bl.a. med tredjelande. For at sikre en mere effektiv kommunikation til den brede offentlighed og bedre synergieffekt mellem de kommunikationsaktiviteter, der iværksættes på Kommissionens initiativ, skal de midler, der afsættes til kommunikationsaktioner i medfør af denne forordning, også bidrage til at dække kommunikation om Unionens politiske prioriteter, forudsat at disse vedrører de overordnede målsætninger i denne forordning og særforordningerne

f) oprettelse, ajourføring, drift og sammenkobling af elektroniske systemer til forvaltning, overvågning, revision, kontrol og evaluering

g) udarbejdelse af en fælles ramme for evaluering og overvågning samt et system til fastlæggelse af indikatorer, hvori der om nødvendigt tages hensyn til nationale indikatorer

h) aktioner, som forbedrer evalueringsmetoder og udveksling af oplysninger om evalueringspraksis

i) konferencer, seminarer, workshops og andre fælles oplysnings- og uddannelsesforanstaltninger vedrørende gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne for de kompetente myndigheder og støttemodtagere

j) aktioner vedrørende afsløring og forebyggelse af svig

k) aktioner vedrørende revision.

3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger og aktiviteter kan også vedrøre de forudgående og de kommende finansielle rammer.

KAPITEL IV

NATIONALE PROGRAMMER

AFSNIT 1

Programmerings- og gennemførelsesramme

Artikel 10

Programmering

Målsætningerne i særforordningerne forfølges inden for rammerne af den flerårige programmering for perioden 2014-2020, idet der foretages en midtvejsevaluering, jf. artikel 15.

*Artikel 11***Subsidiær og proportional indsats**

1. Medlemsstaterne og deres kompetente myndigheder som fastsat i artikel 25, er ansvarlige for at gennemføre programmer og udføre de opgaver, de har i medfør af denne forordning og særforordningerne, på det relevante niveau i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats institutionelle, juridiske og finansielle rammer, og på betingelse af, at denne forordning og særforordningerne overholdes.
2. Ordninger om gennemførelse og anvendelse af den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, navnlig de økonomiske og administrative ressourcer, som er nødvendige i forbindelse med rapportering, evaluering, forvaltning og kontrol, skal tage højde for proportionalitetsprincippet under hensyntagen til det tildelte støtteniveau og derved reducere den administrative byrde og fremme en effektiv gennemførelse.

*Artikel 12***Partnerskab**

1. Hver medlemsstat tilrettelægger efter gældende nationale regler og national praksis og under hensyn til eventuelle gældende sikkerhedskrav et partnerskab med relevante myndigheder og organer for at udføre den rolle, der er fastsat i stk. 3. Partnerskabet skal udgå fra relevante offentlige myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt plan, hvor dette er relevant. Det skal også, hvor det skønnes hensigtsmæssigt, omfatte relevante internationale organisationer, ikkestatslige organisationer og arbejdsmarkedets parter.
2. Partnerskabet gennemføres i fuld overensstemmelse med de forskellige partnerkategoriers respektive institutionelle, juridiske og økonomiske beføjelser.
3. Medlemsstaten inddrager partnerskabet i udarbejdelsen, gennemførelsen, overvågningen og evalueringen af de nationale programmer. Partnerskabets sammensætning kan variere i programmets forskellige faser.
4. Hver medlemsstat nedsætter et overvågningsudvalg til støtte for gennemførelsen af de nationale programmer.
5. Kommissionen kan give vejledning om overvågning af nationale programmer og kan om nødvendigt og efter aftale med den pågældende medlemsstat deltage i overvågningsudvalgets arbejde i en rådgivende funktion.

*Artikel 13***Politisk dialog**

1. For at gøre det lettere at udarbejde de nationale programmer skal hver medlemsstat og Kommissionen føre en dialog på højere embedsmandsniveau under hensyntagen til de relevante vejledende tidsfrister fastsat i artikel 14. Dialogen skal fokusere på de samlede resultater, der skal opnås via de nationale programmer for at opfylde medlemsstaternes behov og prioriteter på de indsatsområder, der er omfattet af særforordningerne, under hensyntagen til den pågældende medlemsstats udgangssituation og særforordningernes målsætninger. Dialogen giver også mulighed for at udveksle synspunkter om EU-aktioner. Dialogens resultater skal tjene som vejledning ved udarbejdelsen og godkendelsen af de nationale programmer og skal bl.a. give en indikation om den forventede tidsfrist for medlemsstaternes indgivelse af de nationale programmer til Kommissionen, så programmet kan vedtages i tide. Dette resultat skal optages i en vedtaget protokol.
2. Aktioner, der skal gennemføres i og med tilknytning, til tredjelande må ikke være direkte udviklingsorienterede, og den politiske dialog skal tilstræbe fuld overensstemmelse med principperne og de generelle målsætninger i Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik så vidt angår det pågældende land eller den pågældende region.
3. Efter afslutningen af de politiske dialoger underretter Kommissionen Europa-Parlamentet om det samlede resultat.
4. Hvis en medlemsstat og Kommissionen finder det hensigtsmæssigt, kan den politiske dialog gentages efter den i artikel 15 omtalte midtvejsrevision for at tage den pågældende medlemsstats behov og Unionens prioriteringer op til fornyet vurdering.

*Artikel 14***Udarbejdelse og godkendelse af nationale programmer**

1. Den enkelte medlemsstat foreslår på grundlag af resultaterne af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, et flerårigt nationalt program i overensstemmelse med særforordningerne.
2. Hvert af de foreslåede nationale programmer dækker regnskabsårene for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020 og består af følgende elementer:
 - a) en beskrivelse af udgangssituationen i medlemsstaten suppleret med de faktuelle oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere behovets omfang korrekt
 - b) en analyse af behovene i medlemsstaten og af de nationale målsætninger, som er udarbejdet for at opfylde disse behov i den periode, som programmet dækker
 - c) en hensigtsmæssig strategi, som fastlægger de målsætninger, der skal realiseres med støtten fra EU-budgettet, og som indeholder konkrete mål for, hvornår de er opfyldt, en vejledende tidsplan og eksempler på aktioner, som overvejes for at opfylde disse målsætninger
 - d) en beskrivelse af, hvordan målsætningerne i særforordningerne dækkes
 - e) de mekanismer, der sikrer koordinering mellem de instrumenter, der er indført ved særforordningerne og andre EU-instrumenter og nationale instrumenter
 - f) oplysninger om den overvågnings- og evalueringsramme, der skal indføres, og de indikatorer, der skal anvendes til at måle fremskridt med gennemførelsen af målsætningerne under hensyntagen til medlemsstatens udgangssituation
 - g) gennemførelsesbestemmelser for det nationale program med fastlæggelse af de kompetente myndigheder og en sammenfattende beskrivelse af det planlagte forvaltnings- og kontrolsystem
 - h) en sammenfattende beskrivelse af den fremgangsmåde, der er valgt til gennemførelse af det partnerskabsprincip, der er fastlagt i artikel 12
 - i) et udkast til en finansieringsplan, der vejledende er opdelt på de enkelte regnskabsår i perioden, herunder en indikation om udgifterne til teknisk bistand
 - j) de mekanismer og metoder, som skal anvendes til at offentliggøre det nationale program.
3. Medlemsstaterne indgiver de foreslåede nationale programmer til Kommissionen senest tre måneder efter afslutningen af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13.
4. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter den model, som de nationale programmer udarbejdes efter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.
5. Før Kommissionen godkender et forslag til et nationalt program, undersøger den:
 - a) om det stemmer overens med målsætningerne i særforordningerne og med resultatet af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1
 - b) EU-finansieringens fordeling mellem målsætningerne i lyset af særforordningens krav og, hvor det er relevant, begrundelsen for enhver afvigelse fra de minimumsandele, der er fastsat i særforordningerne.
 - c) om målsætningerne, målene, indikatorerne, tidsplanen og eksemplerne på de påtænkte aktioner i de foreslåede nationale programmer er relevante i lyset af den strategi, som medlemsstaterne foreslår
 - d) om de gennemførelsesbestemmelser, der er omhandlet i stk. 2, litra g), er relevante i lyset af de påtænkte aktioner
 - e) om det foreslåede program er i overensstemmelse med EU-retten

- f) om der er komplementaritet med den støtte, der ydes fra andre EU-fonde, herunder fra Den Europæiske Socialfond
- g) hvor dette er relevant i medfør af en særforordning, om der for så vidt angår målsætninger og eksempler på aktioner i eller med tilknytning til tredjelande er sammenhæng med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik over for det pågældende land eller den pågældende region.

6. Kommissionen fremsætter bemærkninger senest tre måneder efter datoen for indgivelsen af det foreslåede nationale program. Hvis Kommissionen finder, at et foreslået nationalt program ikke stemmer overens med målsætningerne i særforordningen i lyset af den nationale strategi, eller at den EU-finansiering, der skal tildeles til disse målsætninger, er utilstrækkelig, eller at programmet ikke overholder EU-retten, opfordrer den den pågældende medlemsstat til at give alle nødvendige yderligere oplysninger og eventuelt at ændre det foreslåede nationale program.

7. Kommissionen godkender hvert enkelt nationalt program senest seks måneder efter, at medlemsstaten formelt har forelagt det, forudsat at eventuelle bemærkninger fra Kommissionen i tilstrækkelig grad er blevet taget i betragtning.

8. Med forbehold af stk. 7 underretter Kommissionen Europa-Parlamentet om det samlede resultat af anvendelsen af stk. 5 og 6, herunder overensstemmelsen med eller fravigelsen af de minimumsprocentsatser, der er fastsat for de enkelte målsætninger i de relevante særforordninger.

9. Et godkendt nationalt program kan på Kommissionens eller den pågældende medlemsstats initiativ tages op til fornyet overvejelse og kan om nødvendigt revideres for resten af programmeringsperioden, såfremt der opstår nye eller uforudsete omstændigheder.

Artikel 15

Midtvejsevaluering

1. I 2018 foretager Kommissionen og de enkelte medlemsstater en evaluering af situationen i lyset af de foreløbige evalueringsrapporter, som medlemsstaterne har indgivet i overensstemmelse med artikel 57, stk. 1, litra a), og i lyset af udviklingen i Unionens politikker og i den pågældende medlemsstat.
2. Efter den i stk. 1 omhandlede evaluering og i lyset af resultatet heraf vil de nationale programmer kunne blive revideret.
3. Reglerne i artikel 14 om udarbejdelse og godkendelse af nationale programmer finder tilsvarende anvendelse på udarbejdelsen og godkendelsen af de reviderede nationale programmer.
4. Når midtvejsevalueringen er afsluttet, forelægger Kommissionen som led i den foreløbige evaluering, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, litra a), Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport om midtvejsevalueringen.

Artikel 16

Finansieringsstruktur

1. Finansielle bidrag fra de nationale programmer har form af tilskud.
2. Aktioner, der støttes af de nationale programmer, skal samfinansieres af offentlige eller private kilder, være af almennyttig karakter og må ikke modtage støtte fra andre kilder, som er omfattet af EU-budgettet.
3. Bidraget fra EU-budgettet må ikke overstige 75 % af et projekts samlede støtteberettigede udgifter.
4. Bidraget fra EU-budgettet kan øges til 90 % til særlige aktioner eller strategiske prioriteter som fastlagt i særforordningerne.
5. Bidraget fra EU-budgettet kan også øges til 90 % i ekstraordinære, behørigt begrundede tilfælde, f.eks. hvis projekterne som følge af det økonomiske pres på det nationale budget ellers ikke ville blive gennemført, og målsætningerne i det nationale program ellers ikke ville blive opfyldt.
6. Bidraget fra EU-budgettet til teknisk bistand på medlemsstaternes initiativ kan udgøre op til 100 % af de samlede støtteberettigede udgifter.

*Artikel 17***Generelle principper for støtteberettigelse**

1. Det er nationale regler, der afgør om udgifter er støtteberettigede, medmindre der er fastsat særlige regler i denne forordning eller særforordningerne.
2. For at være støtteberettigede skal udgifterne i henhold til særforordningerne være:
 - a) omfattet af anvendelsesområdet for særforordningerne og deres målsætninger
 - b) nødvendige for at gennemføre de aktiviteter, der er omfattet af det pågældende projekt
 - c) rimelige og i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, navnlig nytteværdi og omkostningseffektivitet.
3. Udgifter er støtteberettigede i medfør af særforordningerne, hvis:
 - a) de er afholdt af en støttemodtager mellem den 1. januar 2014 og den 31. december 2022 og
 - b) de er blevet betalt af den udpegede ansvarlige myndighed mellem den 1. januar 2014 og den 30. juni 2023.
4. Som en undtagelse fra stk. 3 er udgifter betalt i 2014 også støtteberettigede, når de er betalt af den ansvarlige myndighed inden dens formelle udpegelse i overensstemmelse med artikel 26, forudsat at de forvaltnings- og kontrolsystemer, der blev anvendt inden den formelle udpegelse, i alt væsentligt er de samme som dem, der er i kraft efter den ansvarlige myndigheds formelle udpegelse.
5. De udgifter, der medtages i betalingsanmodninger fra støttemodtageren til den ansvarlige myndighed, skal underbygges af fakturaer eller bilag med tilsvarende bevisværdi, undtagen ved de støtteformer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) og d). Ved disse støtteformer skal de beløb, der er omfattet af betalingsanmodningen uanset denne artikels stk. 3 være de omkostninger, som støttemodtageren har fået godtgjort af den ansvarlige myndighed.
6. Nettoindtægter, der genereres direkte ved gennemførelsen af et projekt, og som der ikke er taget hensyn til, da projektet blev godkendt, fratrækkes projektets støtteberettigede udgifter senest i den endelige betalingsanmodning, som støttemodtageren indgiver.

*Artikel 18***Støtteberettigede udgifter**

1. Støtteberettigede udgifter kan godtgøres ved:
 - a) refusion af faktisk afholdte og betalte støtteberettigede udgifter samt eventuel afskrivning
 - b) standardsatser for enhedsomkostninger
 - c) faste beløb
 - d) finansiering efter en fast takst, som fastsættes ved anvendelse af en procentsats på en eller flere nærmere afgrænsede udgiftskategorier.
2. De muligheder, der er omhandlet i stk. 1, kan kombineres, når de hver især dækker forskellige udgiftskategorier, eller hvis de anvendes til forskellige projekter, der udgør en del af en aktion, eller til flere på hinanden følgende faser af en aktion.
3. Hvis et projekt gennemføres udelukkende gennem offentlige udbud af bygge- og anlægsarbejder, varer eller tjenesteydelser, finder kun stk. 1, litra a), anvendelse. Hvis det offentlige udbud i forbindelse med et projekt er begrænset til visse kategorier af udgifter, kan alle valgmulighederne i stk. 1 anvendes.
4. De beløb, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), fastlægges på en af følgende måder:
 - a) en rimelig, afbalanceret og kontrollerbar beregningsmetode baseret på:
 - i) statistiske data eller andre objektive oplysninger,

- ii) verificerede historiske data for individuelle støttemodtagere eller
 - iii) anvendelse af individuelle støttemodtageres sædvanlige praksis for omkostningsberegning
- b) i overensstemmelse med reglerne for anvendelsen af en tilsvarende standardsats for enhedsomkostninger, faste beløb og faste takster, der gælder i EU-politikker for en lignende type projekt og støttemodtager
- c) i overensstemmelse med reglerne for anvendelsen af en tilsvarende standardsats for enhedsomkostninger, faste beløb og faste takster, der anvendes under ordninger for tilskud, som finansieres fuldt ud af den pågældende medlemsstat for en lignende type projekt og støttemodtager.
5. Det dokument, der fastlægger støttebetingelserne for hvert projekt, skal foreskrive, hvilken metode der skal anvendes til at fastlægge projektets omkostninger og betingelserne for udbetaling af tilskuddet.
6. Hvis gennemførelsen af et projekt giver anledning til indirekte omkostninger, kan de beregnes som en fast takst på en af følgende måder:
- a) en fast takst på op til 25 % af de støtteberettigede direkte omkostninger, hvis taksten beregnes på grundlag af en rimelig, afbalanceret og kontrollerbar beregningsmetode eller en metode, der anvendes ved ordninger for tilskud, som finansieres fuldt ud af den pågældende medlemsstat for en lignende type projekt og støttemodtager
 - b) en fast takst på op til 15 % af de støtteberettigede direkte personaleudgifter uden krav om, at den pågældende medlemsstat skal fastsætte den gældende takst på grundlag af en beregning,
 - c) en fast takst for de støtteberettigede direkte udgifter baseret på eksisterende metoder og tilsvarende takster, der gælder i EU-politikker for en lignende type projekt og støttemodtager.
7. Med henblik på at fastsætte personaleudgifterne i forbindelse med gennemførelsen af et projekt kan den timesats, der skal anvendes, beregnes ved at dividere de seneste dokumenterede årlige bruttoarbejdskraftomkostninger med 1 720 timer.
8. I tillæg til de i stk. 4 fastsatte metoder, kan de beløb, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), når bidraget fra EU-budgettet ikke overstiger 100 000 EUR, fastsættes i hvert enkelt tilfælde med henvisning til et budgetudkast, som den ansvarlige myndighed forudgående har godkendt.
9. Afskrivningsomkostninger kan betragtes som støtteberettigede, når følgende betingelser er opfyldt:
- a) det nationale programs regler om støtteberettigelse giver mulighed for det
 - b) udgifterne er behørigt dokumenteret ved hjælp af bilag med bevisværdi svarende til fakturaer for støtteberettigede udgifter, når de refunderes i den form, der er omhandlet i stk. 1, litra a).
 - c) omkostningerne vedrører udelukkende projektets støtteperiode
 - d) støtte fra EU-budgettet har ikke bidraget til erhvervelsen af de afskrevne aktiver.
10. Med forbehold af artikel 43 kan medlemsstater, hvis valuta ikke er euroen, med henblik på stk. 8 i nærværende artikel anvende den omregningskurs for euroen, som er fastsat på datoen for projektgodkendelsen eller undertegnelsen af projektaftalen baseret på den månedlige regnskabsvekselkurs, som offentliggøres elektronisk af Kommissionen. Omregningskursen for euroen vil ikke blive ændret i løbet af projektet.

Artikel 19

Udgifter, der ikke er støtteberettigede

Følgende omkostninger er ikke berettigede til bidrag fra EU-budgettet i medfør af særforordningerne:

- a) renter af gæld
- b) køb af ubebygget jord

- c) køb af bebygget jord, hvis jorden er nødvendig for gennemførelsen af projektet, med et beløb, der overstiger 10 % af projektets samlede støtteberettigede omkostninger
- d) moms, bortset fra moms, der ikke kan blive tilbagebetalt i henhold til national momsret.

Artikel 20

Teknisk bistand på medlemsstaternes initiativ

1. På en medlemsstats initiativ kan særforordningerne for hvert nationalt program finansiere aktioner vedrørende forberedelse, forvaltning, overvågning, evaluering, oplysning og kommunikation, netværksarbejde, kontrol og revision, og foranstaltninger, der skal styrke den administrative kapacitet med henblik på gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne.
2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte:
 - a) udgifter til forberedelse, udvælgelse, bedømmelse, forvaltning og overvågning af programmet, aktioner eller projekter
 - b) udgifter i forbindelse med revision og kontrol på stedet af aktioner eller projekter
 - c) udgifter til evaluering af programmet, aktioner eller projekter
 - d) udgifter til oplysning, videreformidling og åbenhed i forbindelse med programmet, aktioner eller projekter, herunder udgifter som følge af anvendelsen af artikel 53 og udgifter til oplysnings- og bevidstgørelseskampagner vedrørende programmets formål, som bl.a. organiseres på lokalt plan
 - e) udgifter til erhvervelse, installering og vedligeholdelse af computersystemer til forvaltning, overvågning og evaluering af denne forordning og særforordningerne
 - f) udgifter til overvågningsudvalgenes og underudvalgenes møder vedrørende aktionernes gennemførelse, herunder omkostninger vedrørende eksperter og andre deltagere i disse udvalg, og herunder deltagere fra tredjelande, hvis disse personers tilstedeværelse er nødvendig for at sikre en effektiv gennemførelse af programmerne, aktionerne eller projekterne
 - g) udgifter til at styrke den administrative kapacitet til gennemførelse af denne forordning og særforordningerne.
3. Medlemsstaterne kan anvende bevillingerne til at støtte aktioner til at mindske administrative byrder for støtte-modtagerne og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 25, herunder elektroniske dataudvekslingssystemer, og aktioner til at styrke kapaciteten hos medlemsstaternes myndigheder og støttemodtagerne til at forvalte og anvende den støtte, der ydes i medfør særforordningerne.
4. Aktionerne kan også vedrøre de forudgående og de kommende finansielle rammer.
5. Hvor en eller flere kompetente myndigheder er fælles for mere end ét nationalt program, kan bevillingerne til udgifterne til teknisk bistand til hvert af de berørte programmer sammenlægges helt eller delvis.

AFSNIT 2

Forvaltning og kontrol

Artikel 21

Generelle principper for forvaltnings- og kontrolsystemer

Hver medlemsstat opretter med henblik på gennemførelsen af sit nationale program forvaltnings- og kontrolsystemer, der skal give:

- a) en beskrivelse af, hvilke funktioner der udføres af de enkelte forvaltnings- og kontrolmyndigheder, og hvordan de fordeles inden for hver myndighed
- b) overholdelse af princippet om adskillelse af funktioner mellem og inden for sådanne myndigheder

- c) procedurer til at sikre, at de anmeldte udgifter er korrekte og formelt rigtige
- d) edb-systemer til regnskabsføring, lagring og overførsel af finansielle data og data om indikatorer med henblik på overvågning og rapportering
- e) rapporterings- og overvågningssystemer, hvis den ansvarlige myndighed uddelegerer udførelsen af opgaver til et andet organ
- f) ordninger for revision af forvaltnings- og kontrolsystemernes funktionsmåde
- g) systemer og procedurer til sikring af et passende revisionsspor
- h) forebyggelse, afsløring og korrektion af uregelmæssigheder, herunder svig, og inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb, inkl. eventuelle morarenter.

Artikel 22

Ansvar i forbindelse med delt forvaltning

I overensstemmelse med principperne om delt forvaltning har medlemsstaterne og Kommissionen ansvar for forvaltningen af og kontrollen med nationale programmer i overensstemmelse med deres respektive ansvarsområder, der er fastlagt i denne forordning og særforordningerne.

Artikel 23

Støttemodtagernes ansvar

Støttemodtagerne samarbejder fuldt ud med Kommissionen og kompetente myndigheder, når de udfører de funktioner og opgaver, de har i medfør af denne forordning og særforordningerne.

Artikel 24

Medlemsstaternes ansvarsområder

1. Medlemsstaterne opfylder deres forvaltnings-, kontrol- og revisionsforpligtelser og påtager sig det deraf følgende ansvar som fastsat i reglerne om delt forvaltning i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 og nærværende forordning.
2. Medlemsstaterne sikrer, at deres forvaltnings- og kontrolsystemer for de nationale programmer etableres i overensstemmelse med denne forordning, og at de pågældende systemer fungerer effektivt.
3. Medlemsstaterne tildeler de ressourcer, som er nødvendige for, at den enkelte kompetente myndighed kan udføre sine funktioner i hele programmeringsperioden.
4. Medlemsstaterne indfører gennemsnitlige regler og procedurer for udvælgelsen og gennemførelsen af projekter i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne.
5. Al officiel udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen foregår ved brug af et elektronisk dataudvekslingssystem. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de betingelser og vilkår, som det pågældende elektroniske dataudvekslingssystem skal overholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 25

Kompetente myndigheder

1. Ved de kompetente myndigheder forstås i denne forordning og særforordningerne:
 - a) en ansvarlig myndighed: et offentligt organ i den pågældende medlemsstat, som er det udpegede organ i medfør af artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, og som har eneansvaret for, at det nationale program forvaltes og kontrolleres korrekt, og som varetager al kommunikation med Kommissionen

- b) en revisionsmyndighed: en national offentlig myndighed eller et nationalt offentligt organ, der arbejder uafhængigt af den ansvarlige myndighed, og som har ansvaret for at afgive den årlige udtalelse, der er omhandlet i artikel 59, stk. 5, andet afsnit, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.
- c) hvor det er relevant, en eller flere delegerede myndigheder: et offentligt eller privat organ, som varetager visse af den ansvarlige myndigheds opgaver på den ansvarlige myndigheds ansvar.
2. Hver medlemsstat fastsætter regler for forbindelserne mellem de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, og for deres forbindelser til Kommissionen.

Artikel 26

Udpegelse af ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om den formelle udpegelse i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 på ministerplan af de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne med ansvar for forvaltning og kontrol af udgifterne i medfør af denne forordning hurtigst muligt efter godkendelsen af det nationale program.
2. Den i stk. 1 omhandlede udpegelse foretages, forudsat at organet opfylder de udpegelseskriterier for interne forhold, kontrolaktiviteter, oplysning, kommunikation og overvågning, der er fastsat i eller på grundlag af denne forordning.
3. Udpegelsen af en ansvarlig myndighed baseres på en udtalelse fra et revisionsorgan, eventuelt revisionsmyndigheden, som vurderer, om den ansvarlige myndighed opfylder udpegelseskriterierne. Dette organ kan være den uafhængige offentlige institution, der har ansvaret for overvågning, evaluering og revision af administrationen. Revisionsorganet fungerer uafhængigt af den ansvarlige myndighed og udfører sit arbejde i overensstemmelse med internationalt anerkendte revisionsstandarder. I overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 kan medlemsstaterne basere deres udpegelsesafgørelse på, om forvaltnings- og kontrolsystemerne i det væsentlige er de samme som dem, der allerede var indført for den foregående periode, og om de har fungeret effektivt. Hvis de eksisterende revisions- og kontrolresultater viser, at de udpegede organer ikke længere opfylder udpegelseskriterierne, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der rettes op på manglerne i gennemførelsen af disse organers opgaver, herunder ved at bringe udpegelsen til ophør.
4. For at sikre at systemet fungerer godt, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 vedrørende:
- a) minimumsbetingelser for udpegelse af de ansvarlige myndigheder med hensyn til interne forhold, kontrolaktiviteter, oplysning og kommunikation og overvågning samt regler om proceduren for at foretage udpegelsen og for at bringe den til ophør
- b) regler for overvågning og proceduren for fornyet undersøgelse af udpegelsen af de ansvarlige myndigheder
- c) de ansvarlige myndigheders forpligtelser med hensyn til offentlig indgriben samt indholdet af deres forvaltnings- og kontrolansvar.

Artikel 27

Generelle principper for de ansvarlige myndigheders kontrol

1. De ansvarlige myndigheder foretager en systematisk administrativ kontrol og supplerer en sådan kontrol med kontrol på stedet, herunder, når det er relevant, uanmeldt kontrol på stedet, af de udgifter, der vedrører endelige betalingsanmodninger fra de støttemodtagere, der er angivet i årsregnskaberne, med henblik på at opnå tilstrækkelig sikkerhed.
2. Med hensyn til kontrol på stedet udtager den ansvarlige myndighed sin kontrolprøve fra hele gruppen af støttemodtagere, herunder eventuelt en vilkårlig del og en risikobaseret del, for at sikre en repræsentativ fejlprocent og et minimum af pålidelighedsniveau, idet kontrollen også målrettes de største fejl.
3. Den ansvarlige myndighed udarbejder en kontrolrapport om hvert kontrolbesøg på stedet.

4. Hvis de konstaterede problemer ser ud til at være af systemisk art og derfor indebærer risici for andre projekter, sikrer den ansvarlige myndighed, at der foretages en yderligere undersøgelse, herunder om nødvendigt ekstra kontrol, for at fastlægge problemernes omfang og fastslå, om fejlprocenten ligger over et acceptabelt niveau. Den ansvarlige myndighed træffer de nødvendige forebyggende og korrigerende foranstaltninger og meddeler Kommissionen disse i oversigten, jf. artikel 59, stk. 5, første afsnit, litra b), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

5. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de nødvendige regler for at opnå en ensartet anvendelse af denne artikel. Disse regler kan især vedrøre:

- a) reglerne om den administrative kontrol og kontrol på stedet, herunder uanmeldt kontrol på stedet, som den ansvarlige myndighed udfører med hensyn til overholdelse af de forpligtelser, tilsagn og regler om støtteberettigelse, der følger af anvendelsen af denne forordning og af særforordningerne, herunder reglerne vedrørende hvor længe bilag skal opbevares
- b) reglerne om det minimumsniveau af kontrol på stedet, der er nødvendigt for at sikre en effektiv risikostyring, samt de betingelser, hvorunder medlemsstaterne skal øge en sådan kontrol eller reducere den, såfremt forvaltnings- og kontrolsystemerne fungerer godt, og fejlprocenterne er på et acceptabelt niveau
- c) reglerne om og metoderne for rapportering om den kontrol, der foretages, og resultaterne heraf.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 28

Betaling til støttemodtagere

De ansvarlige myndigheder sikrer, at støttemodtagerne modtager det samlede beløb af den offentlige støtte så hurtigt som muligt og fuldt ud. Der foretages ikke fradrag eller tilbageholdelse af noget beløb, og der pålægges ikke nogen specifik afgift eller andre afgifter med tilsvarende virkning, der kan nedsætte beløbene til støttemodtagerne.

Artikel 29

Revisionsmyndighedens funktioner

1. Til støtte for den udtalelse, som afgives i henhold til artikel 59 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, sikrer revisionsmyndigheden, at der foretages revision af forvaltnings- og kontrolsystemerne og af et passende udsnit af udgifterne i årsregnskaberne. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 58 vedrørende revisionsmyndighedernes status og de betingelser, som deres revisioner skal opfylde.

2. Hvis revisionerne foretages af et andet organ end revisionsmyndigheden, sikrer revisionsmyndigheden, at det pågældende organ har den fornødne faglige ekspertise og arbejder uafhængigt.

3. Revisionsmyndigheden sikrer, at revisionen opfylder internationalt anerkendte revisionsstandarder.

Artikel 30

Samarbejde med revisionsmyndighederne

1. Kommissionen samarbejder med revisionsmyndighederne med henblik på at samordne deres respektive revisionsplaner og -metoder og udveksler hurtigst muligt resultaterne af revisionerne af forvaltnings- og kontrolsystemerne for at udnytte kontrolressourcerne optimalt og proportionalt og undgå unødigt dobbeltarbejde.

2. Kommissionen og revisionsmyndighederne mødes regelmæssigt for at udveksle synspunkter om spørgsmål vedrørende forbedring af forvaltnings- og kontrolsystemerne.

Artikel 31

Kommissionens kontrol og revision

1. Kommissionen vurderer på grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder udpegelsesproceduren, anmodningen om betaling af den årlige saldo som omhandlet i artikel 44, de årlige gennemførelsesrapporter og revisioner, som udføres af nationale organer og EU-organer, hvorvidt medlemsstaterne har indført forvaltnings- og kontrolsystemer, der er i overensstemmelse med denne forordning, og hvorvidt disse systemer fungerer effektivt under gennemførelsen af de nationale programmer.

2. Uden at dette berører medlemsstaternes revisioner, kan tjenestemænd ved Kommissionen eller bemyndigede kommissionsrepræsentanter foretage revisioner eller kontrol på stedet efter at have givet varsel herom mindst 12 dage forinden til den kompetente nationale myndighed undtagen i hastende tilfælde. Kommissionen skal respektere proportionalitetsprincippet ved at tage hensyn til behovet for at undgå, at medlemsstaterne udfører unødigt dobbeltarbejde i forbindelse med revisioner eller kontrol, at EU-budgettet bringes i fare samt behovet for, at den administrative byrde nedbringes for støttemodtagerne. Medlemsstatens embedsmænd eller bemyndigede repræsentanter kan deltage i sådanne revisioner eller kontrolbesøg.

3. Revision og kontrol kan bl.a. omfatte:

- a) en undersøgelse af, om forvaltnings- og kontrolsystemerne i et nationalt program eller en del heraf fungerer effektivt
- b) en undersøgelse af, om den administrative praksis er i overensstemmelse med EU-reglerne
- c) en undersøgelse af, om de nødvendige bilag findes, og om de svarer til de aktioner, der er ydet støtte til i de nationale programmer
- d) en undersøgelse af på hvilke betingelser aktionerne er truffet og kontrolleret
- e) en vurdering af, om der er foretaget en forsvarlig økonomisk forvaltning af aktionerne og/eller af det nationale program.

4. Kommissionens tjenestemænd eller bemyndigede repræsentanter, der har den behørig beføjelse til at foretage revision eller kontrol på stedet, skal have adgang til alle nødvendige fortegnelser, dokumenter og metadata, uanset hvilket medium de er lagret på, vedrørende projekter og teknisk bistand eller forvaltnings- og kontrolsystemer. Medlemsstaterne udleverer genpart af disse fortegnelser, dokumenter og metadata til Kommissionen efter anmodning. De beføjelser, der er fastsat i dette stykke, berører ikke anvendelsen af nationale bestemmelser, ifølge hvilke visse handlinger er forbeholdt myndighedspersoner, der er specifikt udpeget efter national lov. Kommissionens tjenestemænd eller bemyndigede repræsentanter deltager bl.a. ikke i besøg på privat bopæl eller foretager formel udspørgen af personer inden for rammerne af national lovgivning. De skal dog have adgang til de oplysninger, der således tilvejebringes, uden at tilsidesætte de nationale domstoles kompetencer og med fuld respekt for de berørte retssubjekters grundlæggende rettigheder.

5. På anmodning af Kommissionen og med den pågældende medlemsstats samtykke foretager medlemsstatens kompetente organer supplerende kontrol eller undersøgelser af aktioner, der er omfattet af denne forordning. Ansatte i Kommissionen eller personer, der er bemyndiget af denne, kan deltage i sådan kontrol. For at forbedre kontrollen kan Kommissionen med de pågældende medlemsstaters samtykke anmode disse medlemsstaters myndigheder om at deltage i bestemte kontroller eller undersøgelser.

6. Kommissionen kan kræve, at en medlemsstat iværksætter de fornødne aktioner til at sikre, at dens forvaltnings- og kontrolsystemer fungerer effektivt, eller at udgifterne er korrekte i henhold til de gældende regler.

AFSNIT 3

Økonomisk forvaltning

Artikel 32

Budgetforpligtelser

1. Unionens budgetforpligtelser i forbindelse med de enkelte nationale programmer indgås i årlige rater i perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.

2. Kommissionens afgørelse om godkendelse af et nationalt program udgør en finansieringsafgørelse, jf. artikel 84 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, og når den er meddelt den pågældende medlemsstat, udgør den en retlig forpligtelse i finansforordningens forstand.

3. For hvert nationalt program følger budgetforpligtelsen for første rate efter Kommissionens godkendelse af det nationale program.

4. Budgetforpligtelserne vedrørende de efterfølgende rater indgås af Kommissionen inden den 1. maj hvert år på grundlag af den afgørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, undtagen hvis artikel 16 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 finder anvendelse.

*Artikel 33***Fælles regler for betalinger**

1. Kommissionens betalinger af bidraget fra EU-budgettet til det enkelte nationale program foretages i overensstemmelse med budgetbevillingerne, forudsat at der er midler til rådighed. Hver betaling konteres den tidligst indgåede budgetmæssige forpligtelse.
2. Betalingerne foretages i form af en første forfinansiering, årlig forfinansiering, betaling af den årlige saldo og betaling af den endelige saldo.
3. Artikel 90 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 finder anvendelse.

*Artikel 34***Akkumulering af første forfinansiering og årlig saldo**

1. Det samlede beløb af betalinger af første forfinansiering og den årlige saldo må ikke overstige 95 % af bidraget fra EU-budgettet til det pågældende nationale program.
2. Når loftet på 95 % er nået, kan medlemsstaterne fortsætte med at sende betalingsanmodninger til Kommissionen.

*Artikel 35***Forfinansieringsordninger**

1. Når Kommissionen har truffet afgørelse om godkendelse af det nationale program, betaler den inden for fire måneder et første forfinansieringsbeløb for hele programmeringsperioden til den udpegede ansvarlige myndighed. Dette første forfinansieringsbeløb skal udgøre 4 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program. Det kan deles i to trancher, afhængigt af om de nødvendige budgetmidler er til rådighed.
2. Et årligt forfinansieringsbeløb på 3 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program betales inden den 1. februar i 2015. For årene i perioden 2016-2022 skal det udgøre 5 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program.
3. Hvis et nationalt program godkendes i 2015 eller senere, udbetales den første forfinansiering og den årlige forfinansiering senest 60 dage efter godkendelsen af det nationale program afhængigt af de tilgængelige budgetmidler.
4. I tilfælde af ændringer af det samlede bidrag fra EU-budgettet til et nationalt program skal såvel det første som det årlige forfinansieringsbeløb revideres i overensstemmelse hermed, og dette skal afspejles i finansieringsbeslutningen.
5. Forfinansiering må kun anvendes til at foretage betalinger til støttemodtagere, som gennemfører det nationale program samt til de kompetente myndigheder hvad angår udgifter til teknisk bistand. Den stilles straks til rådighed til dette formål for den ansvarlige myndighed.

*Artikel 36***Udligning af forfinansiering**

1. Det beløb, der er udbetalt som første forfinansiering, skal være udlignet fuldstændigt i Kommissionens regnskab, jf. artikel 40, senest når programmet afsluttes.
2. Det beløb, der er udbetalt som årlig forfinansiering, skal være udlignet i Kommissionens regnskab i overensstemmelse med artikel 39.
3. Det samlede beløb, der er udbetalt som forfinansiering, tilbagebetales til Kommissionen, hvis der ikke er fremsendt nogen udgifts anmeldelse, jf. artikel 44, inden for 36 måneder efter, at Kommissionen udbetalte første tranche af det første forfinansieringsbeløb.
4. De renter, der påløber første forfinansiering, anvendes til det pågældende nationale program og fratrækkes de offentlige udgifter, som er angivet i den endelige udgifts anmeldelse.

*Artikel 37***Interne formålsbestemte indtægter**

1. Følgende betragtes som interne formålsbestemte indtægter i henhold til artikel 21 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012:
 - i) beløb, som i henhold til artikel 45 og 47 i nærværende forordning betales til EU-budgettet, herunder påløbne renter
 - ii) beløb, som efter afslutningen af programmer under den forudgående flerårige finansielle ramme, betales til EU-budgettet, herunder renter.
2. De i stk. 1 omhandlede beløb betales til EU-budgettet og skal i tilfælde af genanvendelse i første omgang anvendes til at finansiere udgifter under særforordningerne.

*Artikel 38***Definition af regnskabsåret**

I denne forordning omfatter regnskabsåret, jf. artikel 59 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, udgifter, der er betalt, og indtægter, der er modtaget og bogført i den ansvarlige myndigheds regnskab i perioden, der starter den 16. oktober i år »n-1« og slutter den 15. oktober i år »n«.

*Artikel 39***Betaling af den årlige saldo**

1. Kommissionen betaler den årlige saldo på grundlag af den gældende finansieringsplan, årsregnskabet for det tilsvarende regnskabsår for det nationale program og den tilhørende afgørelse om regnskabsafslutning.
2. Årsregnskabet omfatter de betalinger, som den ansvarlige myndighed har foretaget, herunder betalinger vedrørende teknisk bistand, i løbet af det regnskabsår, hvori kontrolkravene i artikel 27 er blevet opfyldt.
3. Afhængigt af disponible budgetmidler betales den årlige saldo senest seks måneder efter, at Kommissionen har konstateret, at de oplysninger og dokumenter, der er omhandlet i artikel 44, stk. 1, og artikel 54 er tilfredsstillende, og det seneste årsregnskab er blevet afsluttet.

*Artikel 40***Afslutning af programmet**

1. Medlemsstaterne fremlægger senest den 31. december 2023 følgende dokumenter:
 - a) de oplysninger, der kræves for det seneste årsregnskab i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1
 - b) en anmodning om udbetaling af den endelige saldo og
 - c) den endelige gennemførelsesrapport for det nationale program, jf. artikel 54, stk. 1.
2. De betalinger, den ansvarlige myndighed foretager fra den 16. oktober 2022 til den 30. juni 2023, inkluderes i det sidste årsregnskab.
3. Efter at have modtaget dokumenterne i stk. 1 betaler Kommissionen den endelige saldo på grundlag af den gældende finansieringsplan, det sidste årsregnskab og den tilhørende afgørelse om regnskabsafslutning.
4. Afhængigt af disponible budgetmidler udbetales den endelige saldo den seneste af følgende datoer: senest tre måneder efter datoen for regnskabsafslutningen for det sidste regnskabsår eller senest en måned efter datoen for godkendelsen af den endelige gennemførelsesrapport. De beløb, der stadig er forpligtede, efter at saldoen er betalt, skal frigøres af Kommissionen inden for en periode på seks måneder, jf. dog artikel 52.

*Artikel 41***Afbrydelse af betalingsfristen**

1. Den betalingsfrist, der følger efter en betalingsanmodning, kan afbrydes af den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede som omhandlet i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 i en periode på højst seks måneder, når mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) når der ifølge oplysninger fra et nationalt revisionsorgan eller et EU-revisionsorgan er en klar begrundet mistanke om, at der er alvorlige mangler i forvaltnings- og kontrolsystemet
- b) når den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede skal foretage supplerende kontrol som følge af oplysninger, han modtager, og som gør ham opmærksom på, at der til udgifterne i en betalingsanmodning knytter sig en uregelmæssighed med alvorlige økonomiske konsekvenser
- c) når et eller flere af de dokumenter, der kræves i artikel 44, stk. 1, ikke er blevet indgivet.

Medlemsstaten kan aftale en forlængelse af afbrydelsesperioden på yderligere tre måneder.

2. Den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede begrænser afbrydelsen til kun at omfatte den del af udgifterne, som er omfattet af den betalingsanmodning, der er berørt af de i stk. 1, første afsnit, omhandlede elementer, medmindre det er umuligt at identificere den berørte del af udgifterne. Den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede underretter straks skriftligt medlemsstaten og den ansvarlige myndighed om årsagen til afbrydelsen og beder dem om at rette op på situationen. Afbrydelsen bringes til ophør af den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede, så snart de fornødne foranstaltninger er truffet.

*Artikel 42***Suspension af betalinger**

1. Kommissionen kan suspendere hele eller en del af den årlige saldo, hvis:
 - a) der er konstateret en væsentlig mangel ved det nationale programs forvaltnings- og kontrolsystems effektive funktionsmåde, som har bragt EU-bidraget til i fare, og der ikke er truffet korrigerende foranstaltninger på dette punkt
 - b) udgifterne i årsregnskaberne er forbundet med en uregelmæssighed med alvorlige økonomiske konsekvenser, som ikke er korrigeret, eller
 - c) medlemsstaten har undladt at iværksætte de nødvendige aktioner til at rette op på den situation, der gav anledning til en afbrydelse i henhold til artikel 41.
2. Kommissionen kan beslutte at suspendere hele eller en del af den årlige saldo efter at have givet den pågældende medlemsstat mulighed for at fremsætte bemærkninger.
3. Kommissionen bringer suspensionen af hele eller en del af den årlige saldo til ophør, når den pågældende medlemsstat har truffet de nødvendige foranstaltninger, som gør det muligt at ophæve suspensionen.

*Artikel 43***Anvendelse af euroen**

1. Beløb i de nationale programmer, som medlemsstaterne indgiver, samt beløb i udgiftsoverslag, udgiftsoversigter, betalingsanmodninger, årsregnskaber og i de årlige og endelige gennemførelsesrapporter udtrykkes i euro.
2. De medlemsstater, hvis valuta ikke er euroen på datoen for betalingsanmodningen, omregner udgifterne i national valuta til euro. Disse beløb omregnes til euro til Kommissionens månedlige regnskabsvekselkurs for den måned, hvor udgifterne er registreret i det regnskab, som den ansvarlige myndighed for det nationale program fører. Kommissionen offentliggør hver måned denne regnskabsvekselkurs elektronisk.

3. I de tilfælde, hvor euroen bliver en medlemsstats valuta, finder omregningsproceduren i stk. 2 fortsat anvendelse på alle udgifter, der er opført i den ansvarlige myndigheds regnskaber inden ikrafttrædelsesdatoen for den faste omregningskurs mellem den nationale valuta og euroen.

AFSNIT 4

Regnskabsafslutning og finansielle korrektioner

Artikel 44

Anmodning om betaling af den årlige saldo

1. Senest den 15. februar i året efter afslutningen af et regnskabsår forelægger medlemsstaten Kommissionen de dokumenter og oplysninger, der kræves i henhold til artikel 59, stk. 5, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. De indleverede dokumenter fungerer som anmodning om betaling af den årlige saldo. Fristen den 15. februar kan undtagelsesvis forlænges af Kommissionen til senest den 1. marts efter meddelelse fra den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne kan på det relevante niveau offentliggøre disse oplysninger.

2. Kommissionen kan anmode en medlemsstat om at give yderligere oplysninger med henblik på den årlige regnskabsafslutning. Hvis en medlemsstat ikke forelægger de ønskede oplysninger inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan Kommissionen træffe sin afgørelse om regnskabsafslutningen på grundlag af de oplysninger, den er i besiddelse af.

3. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de modeller i henhold til hvilke, de i stk. 1 anførte dokumenter udarbejdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

Artikel 45

Årlig regnskabsafslutning

1. Inden den 31. maj i året efter regnskabsåret træffer Kommissionen afgørelse om regnskabsafslutningen for hvert nationalt program. I afgørelsen om regnskabsafslutning vurderes det, om de forelagte årsregnskaber er fuldstændige, nøjagtige og pålidelige, hvilket dog ikke er til hinder for eventuelle senere finansielle korrektioner.

2. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter ordningerne for gennemførelsen af den årlige regnskabsafslutning med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes i forbindelse med vedtagelse af afgørelsen og dens gennemførelse, herunder udvekslingen af oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne, og de frister, der skal overholdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 46

Medlemsstaternes finansielle korrektioner

Medlemsstaterne foretager de nødvendige finansielle korrektioner i forbindelse med enkeltstående eller systemiske uregelmæssigheder, som konstateres i forbindelse med de nationale programmer. Finansielle korrektioner består i at aflyse hele eller dele af bidraget fra det pågældende EU-budget. Medlemsstaterne tager hensyn til arten og grovheden af uregelmæssighederne og det økonomiske tab for EU-budgettet og foretager en forholdsmæssig korrektion. Beløb, der annulleres, og beløb, der inddrives, samt renter heraf, genanvendes til det pågældende nationale program, med undtagelse af de beløb, der skyldes uregelmæssigheder, som Revisionsretten og Kommissionens tjenestegrene, herunder OLAF, har påpeget. Når det nationale program er afsluttet, refunderer den pågældende medlemsstat de beløb, der er inddrevet, til EU-budgettet.

Artikel 47

Kommissionens efterprøvende regnskabsafslutning og finansielle korrektioner

1. Kommissionen foretager finansielle korrektioner ved at annullere hele eller dele af EU-bidraget til et nationalt program og foretage inddrivelse fra den pågældende medlemsstat for at udelukke enhver udgift, som overtræder gældende ret, fra EU-finansiering, idet dette også omfatter mangler ved medlemsstaternes forvaltnings- og kontrolsystemer, som Kommissionen eller Revisionsretten har konstateret.

2. En overtrædelse af gældende ret medfører kun en finansiel korrektion i forbindelse med udgifter, der er anmeldt til Kommissionen, og hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) overtrædelsen har påvirket valget af et projekt under det nationale program, eller, i tilfælde, hvor det på grund af overtrædelsens art ikke er muligt at bevise denne virkning, der er begrundet risiko for, at overtrædelsen har haft en sådan virkning
- b) overtrædelsen har påvirket størrelsen af de udgifter, som er anmeldt med henblik på refusion fra EU-budgettet, eller der er i tilfælde, hvor det på grund af overtrædelsens art ikke er muligt at sætte tal på dens finansielle virkning, begrundet risiko for, at overtrædelsen har haft en sådan virkning.

3. Når Kommissionen fastsætter en finansiel korrektion, jf. stk. 1, overholder den proportionalitetsprincippet ved at tage hensyn til arten og grovheden af overtrædelsen af gældende ret og de finansielle virkninger for EU-budgettet.

4. Forud for enhver afgørelse om afvisning af finansiering skal resultaterne af Kommissionens efterprøvning og den pågældende medlemsstats svar foreligge i form af skriftlige meddelelser, hvorefter de to parter forsøger at blive enige om, hvilke konsekvenser der skal drages.

5. Finansiering kan ikke afvises, når der er tale om:

- a) udgifter, som den ansvarlige myndighed har afholdt mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning
- b) udgifter vedrørende flerårige aktioner, som udgør en del af anvendelsesområdet for de nationale programmer, for hvilke den sidste forpligtelse, der påhviler modtageren, ligger mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning
- c) udgifter vedrørende aktioner i nationale programmer, bortset fra de i litra b) anførte, for hvilke betalingen eller eventuelt den endelige betaling fra den ansvarlige myndighed er sket mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter ordninger for gennemførelsen af den efterprøvende regnskabsafslutning med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes i forbindelse med vedtagelse af afgørelsen og dens gennemførelse, herunder udvekslingen af oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne og de frister, der skal overholdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 48

Medlemsstaternes forpligtelser

En finansiel korrektion foretaget af Kommissionen berører ikke medlemsstatens forpligtelse til at søge inddrivelse i henhold til artikel 21, litra h), i denne forordning og til at inddrive statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF og artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 ⁽¹⁾.

Artikel 49

Tilbagebetaling

1. Enhver skyldig tilbagebetaling til EU-budgettet foretages inden den forfaldsdato, der er anført i indtægtsordren, som er udstedt i henhold til artikel 80 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Forfaldsdatoen er den sidste dag i anden måned efter indtægtsordrens udstedelse.

2. Enhver forsinkelse i tilbagebetalingen giver anledning til morarenter fra forfaldsdatoen indtil datoen for den faktiske betaling. Rentesaften er den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender i sine vigtigste refinansieringstransaktioner den første arbejdsdag i den måned, hvor beløbet forfalder til betaling, forhøjet med 1,5 procentpoint.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om den Europæiske unions funktionsmåde (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

AFSNIT 5

Frigørelse

Artikel 50

Principper

1. Nationale programmer underkastes en frigørelsesprocedure, som fastlægges efter det princip, at beløb, der er knyttet til en forpligtelse, og som ikke er omfattet af den første og årlige forfinansiering, jf. artikel 35, og af en betalingsanmodning, jf. artikel 44, frigøres senest den 31. december i andet år efter budgetforpligtelsen. Med henblik på frigørelsen beregner Kommissionen beløbet ved at tilføje en sjettedel af den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2014 til hver af budgetforpligtelserne for 2015-2020.
2. Uanset stk. 1 finder fristen for frigørelse ikke anvendelse på den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2014.
3. Hvis den første årlige budgetforpligtelse vedrører det samlede årlige bidrag for 2015, finder fristen for frigørelse, uanset stk. 1, ikke anvendelse på den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2015. I sådanne tilfælde beregner Kommissionen beløbet i stk. 1 ved at tilføje en femtedel af den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2015 til hver af budgetforpligtelserne for 2016-2020.
4. Forpligtelsen vedrørende det sidste år i perioden frigøres i overensstemmelse med de regler, der følges med henblik på programmernes afslutning.
5. Forpligtelser, som der ikke er disponeret over den sidste dag i fristen for udgifters støtteberettigelse, jf. artikel 17, stk. 3, og for hvilke den ansvarlige myndighed ikke har indgivet en betalingsanmodning senest seks måneder efter denne dato, frigøres automatisk.

Artikel 51

Undtagelser fra frigørelsen

1. Det beløb, frigørelsen berører, nedsættes med de beløb, som den ansvarlige myndighed ikke har været i stand til at anmelde til Kommissionen på grund af:
 - a) aktioner, der er suspenderet på grund af en retssag eller en rekurs med opsættende virkning, eller
 - b) force majeure, der i væsentlig grad berører gennemførelsen af hele eller dele af det nationale program. De ansvarlige myndigheder, som påberåber sig force majeure, skal påvise dens direkte konsekvenser for gennemførelsen af hele eller dele af det nationale program.

Der kan anmodes om nedsættelse én gang, hvis suspensionen eller force majeure-forholdet har varet i op til et år. Hvis suspensionen eller force majeure-forholdet har varet i mere end et år, kan der anmodes om nedsættelse flere gange svarende til varigheden af force majeure-forholdet eller antallet af år mellem datoen for den retlige eller administrative afgørelse om at suspendere gennemførelsen af aktionen og datoen for den endelige retlige eller administrative afgørelse.

2. Medlemsstaten sender senest den 31. januar Kommissionen oplysninger om de undtagelser, der er omhandlet i stk. 1, med henblik på at beløbet anmeldes ved udgangen af foregående år.
3. Den del af budgetforpligtelserne, for hvilken der er indgivet en betalingsanmodning, men hvor betalingen er blevet reduceret eller suspenderet af Kommissionen den 31. december i år $N + 2$ tages ikke med i betragtning ved beregningen af den automatiske frigørelse.

Artikel 52

Procedure

1. Hver gang der er risiko for frigørelse efter artikel 50, underretter Kommissionen medlemsstaterne herom hurtigst muligt.

2. På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over pr. 31. januar, underretter den den ansvarlige myndighed om frigørelsesbeløbet på grundlag af de oplysninger, som den er i besiddelse af.
3. Den pågældende medlemsstat har to måneder til at godkende frigørelsesbeløbet eller fremsætte bemærkninger.
4. Kommissionen foretager den automatiske frigørelse senest ni måneder efter den seneste frist, der følger af anvendelsen af stk. 1-3.
5. I tilfælde af automatisk frigørelse nedsættes bidraget fra EU-budgettet til det pågældende nationale program for så vidt angår det pågældende år med det automatisk frigjorte beløb. Unionens bidrag i finansieringsplanen vil blive nedsat forholdsmæssigt, medmindre medlemsstaten udarbejder en revideret finansieringsplan.

KAPITEL V

OPLYSNING, KOMMUNIKATION, OVERVÅGNING, EVALUERING OG RAPPORTERING

Artikel 53

Oplysning og PR

1. Medlemsstaterne og de ansvarlige myndigheder er ansvarlige for:
 - a) et websted eller en webportal, som giver oplysninger om og adgang til de nationale programmer i den pågældende medlemsstat
 - b) at oplyse potentielle støttemodtagere om finansieringsmulighederne under de nationale programmer
 - c) at oplyse borgere i Unionen om den rolle, særforordningerne spiller, og de resultater, de giver, ved hjælp af oplysning- og kommunikationsaktioner om resultaterne og virkningerne af de nationale programmer.
2. Medlemsstaterne sikrer gennemsigtighed i gennemførelsen af de nationale programmer og vedligeholder en fortegnelse over de aktioner, som får støtte fra de enkelte nationale programmer, og som skal være tilgængelige på webstedet eller webportalen. Fortegnelsen over aktioner indeholder ajourførte oplysninger om de endelige modtagere, projekttitlerne og størrelsen af den tildelte EU-finansiering.
3. Generelt offentliggøres oplysningerne, undtagen hvis de er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelse af personoplysninger.
4. Kommissionen har beføjelse til ved delegerede retsakter at vedtage regler i overensstemmelse artikel 58 om oplysnings- og PR-foranstaltninger rettet mod offentligheden og oplysningsforanstaltninger rettet mod støttemodtagere.
5. Kommissionen definerer ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvilke tekniske karakteristika oplysnings- og PR-foranstaltningerne skal have. Disse gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 59 stk. 3.

Artikel 54

Gennemførelsesrapporter

1. Inden den 31. marts 2016 og inden den 31. marts i hvert efterfølgende år til og med 2022 forelægger den ansvarlige myndighed Kommissionen en årlig rapport om gennemførelsen af hvert nationalt program i det foregående regnskabsår og kan på det relevante niveau offentliggøre disse oplysninger. Den rapport, der forelægges i 2016, skal omfatte regnskabsårene 2014 og 2015. Medlemsstaterne forelægger en endelig rapport om gennemførelsen af de nationale programmer senest den 31. december 2023.
2. De årlige gennemførelsesrapporter skal indeholde oplysninger om:
 - a) gennemførelsen af det nationale program med henvisning til de finansielle data og indikatorerne
 - b) eventuelle større problemer, som påvirker det nationale programs resultater.

3. I lyset af midtvejsevalueringen, jf. artikel 15, skal den årlige gennemførelsesrapport, som forelægges i 2017, beskrive og vurdere:

a) de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2

b) de fremskridt, der er sket med hensyn til at opfylde de målsætninger i de nationale programmer, som søges opfyldt med bidraget fra EU-budgettet

c) inddragelsen af relevante partnere, jf. artikel 12.

4. Den årlige gennemførelsesrapport, som forelægges i 2020, og den endelige gennemførelsesrapport skal sammen med oplysningerne og vurderingen i stk. 2 omfatte oplysninger om og en vurdering af de fremskridt, der er gjort med at opfylde målene i det nationale program, idet der tages hensyn til resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13, stk. 1.

5. De årlige gennemførelsesrapporter omhandlet i stk. 1-4 betragtes som tilfredsstillende, hvis de indeholder alle de oplysninger, der kræves i de pågældende stykker. Senest 15 arbejdsdage fra datoen for modtagelsen af den årlige gennemførelsesrapport underretter Kommissionen den pågældende medlemsstat, hvis rapporten ikke er tilfredsstillende; i modsat fald betragtes den som tilfredsstillende.

6. Kommissionen underretter den pågældende medlemsstat om sine bemærkninger til den årlige gennemførelsesrapport senest to måneder efter tidspunktet for modtagelsen af gennemførelsesrapporten. Hvis Kommissionen ikke har fremsat bemærkninger inden denne frist, anses rapporten for at være godkendt.

7. Kommissionen kan fremsætte bemærkninger vedrørende emner i den ansvarlige myndigheds årlige gennemførelsesrapport, der berører gennemførelsen af det nationale program. Hvis der fremsættes sådanne bemærkninger, tilvejebringer den ansvarlige myndighed alle nødvendige oplysninger med hensyn til disse bemærkninger og underretter, hvor det er relevant, Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet. Kommissionen underrettes senest tre måneder efter, at den har fremsat sådanne bemærkninger.

8. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de modeller i henhold til hvilke, de årlige og endelige gennemførelsesprogrammer udarbejdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

Artikel 55

Den fælles overvågnings- og evalueringsramme

1. Kommissionen overvåger regelmæssigt denne forordning og særforordningerne, hvor det er hensigtsmæssigt i samarbejde med medlemsstaterne.

2. Gennemførelsen af særforordningerne vurderes af Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 57.

3. Der etableres en fælles overvågnings- og evalueringsramme for at måle aktionernes relevans, effektivitet, merværdi og bæredygtighed samt forenklingen og reduktionen af den administrative byrde i lyset af målsætningerne i denne forordning og særforordningerne, og hvor godt denne forordning og særforordningerne fungerer som instrumenter, der bidrager til udviklingen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at videreudvikle den fælles overvågnings- og evalueringsramme.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at overvåge og evaluere denne forordning og særforordningerne.

6. Kommissionen vurderer også komplementariteten mellem de aktioner, der gennemføres i medfør af særforordningerne, og de aktioner, der henhører under andre relevante EU-politikker, EU-instrumenter og EU-initiativer.
7. Kommissionen skal være særlig opmærksom på overvågningen og evalueringen af aktioner og programmer vedrørende tredjelande, jf. artikel 8.

Artikel 56

Medlemsstaternes evaluering af nationale programmer

1. Medlemsstaterne foretager de evalueringer, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Den evaluering, der foretages i 2017, skal bidrage til at forbedre de nationale programmets udformning og gennemførelse i overensstemmelse med den fælles overvågnings- og evalueringsramme.
2. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer for at udarbejde og indsamle de data, der er nødvendige for de i stk. 1 omhandlede evalueringer, herunder data vedrørende indikatorerne i den fælles overvågnings- og evalueringsramme.
3. De i artikel 57, stk. 1, omhandlede evalueringer foretages af eksperter, der arbejder uafhængigt af de ansvarlige myndigheder, revisionsmyndighederne og de myndigheder, til hvilke der er uddelegeret opgaver. Disse eksperter kan være tilknyttet en uafhængig offentlig institution med ansvar for overvågning, evaluering og revision af administrationen. Kommissionen opstiller retningslinjer for, hvordan evalueringerne foretages.
4. De i artikel 57, stk. 1, omhandlede evalueringer offentliggøres i deres helhed, undtagen hvis oplysningerne er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelsen af personoplysninger.

Artikel 57

Medlemsstaternes og Kommissionens evalueringsrapporter

1. I overensstemmelse med den fælles overvågnings- og evalueringsramme forelægger medlemsstaterne Kommissionen:
 - a) en foreløbig evalueringsrapport om gennemførelsen af aktioner og de fremskridt, der er gjort med at opfylde målene i deres nationale programmer senest den 31. december 2017
 - b) en efterfølgende evalueringsrapport om virkningerne af aktioner under deres nationale programmer senest den 31. december 2023.
2. På grundlag af rapporterne i stk. 1 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget:
 - a) en foreløbig evalueringsrapport om gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne på EU-plan senest den 30. juni 2018. Denne foreløbige evalueringsrapport skal indeholde en vurdering af den midtvejsevaluering, der er foretaget i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne
 - b) en efterfølgende evalueringsrapport om virkningerne af denne forordning og særforordningerne efter afslutning af de nationale programmer senest den 30. juni 2024.
3. Det skal også fremgå af Kommissionens efterfølgende evaluering, hvilken virkning særforordningerne har på udviklingen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed med hensyn til følgende mål:
 - a) udviklingen af en fælles kultur for grænsesikkerhed, samarbejde om retshåndhævelse og krisestyring
 - b) den effektive forvaltning af migrationsstrømmene til Unionen
 - c) udviklingen af det fælles europæiske asylsystem

- d) den fair og lige behandling af tredjelandstatsborgere
- e) solidaritet og samarbejde mellem medlemsstater i forbindelse med spørgsmål om migration og intern sikkerhed
- f) en fælles EU-tilgang til migration og sikkerhed over for tredjelande.

4. Alle evalueringsrapporter i henhold til denne artikel offentliggøres i deres helhed, undtagen hvis oplysningerne er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelse af personoplysninger.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 58

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 21. maj 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode på tre år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af syvårsperioden.
3. Den i artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 59

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget vedrørende asyl-, migrations- og integrationsfonden og fonden for intern sikkerhed. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, undtagen i forbindelse med artikel 14, stk. 4, artikel 24, stk. 5, artikel 45, stk. 2, artikel 47, stk. 6, og artikel 53, stk. 5, i nærværende forordning.

Artikel 60

Revision

Europa-Parlamentet og Rådet tager, på grundlag af et forslag fra Kommissionen, denne forordning op til revision senest den 30. juni 2020.

*Artikel 61***Ikrafttræden og anvendelse**

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand
